

Prejudiciālais jautājums

Vai iepakojuma jēdzienā, kas definēts Direktīvas 94/62/EK, kas grozīta ar Direktīvu 2004/12/EK⁽¹⁾, 3. pantā, ietilpst "kartona serdeņi" (rullīši, caurulītes un cilindri), ap kuriem ir apīts elastīgs materiāls, piemēram, papīrs vai plēve, kas tiek pārdots patērētājam?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Direktīva 2004/12/EK, ar ko groza Direktīvu 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV L 47, 26. lpp.).

Prasība, kas celta 2015. gada 26. jūnijā – Eiropas Komisija/Francijas Republika**(Lieta C-314/15)**

(2015/C 294/50)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – O. Beynet un E. Manhaeve)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- konstatēt, ka, nenodrošinot komunālajiem notekūdeņiem atkārtotu vai līdzvērtīgu attīrīšanu 15 aglomerācijās, kurās cilvēka ekvivalents ir robežās no 10 000 līdz 150 000, attiecībā uz visām novadišanām ārpus jutīgajām zonām, vai aglomerācijas, kurās cilvēka ekvivalents ir robežās no 2 000 līdz 10 000, attiecībā uz visām novadišanām saldūdeņos un estuāros, Francijas Republika nav izpildījusi Padomes 1991. gada 21. maija Direktīvas 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu⁽¹⁾ 4. panta 1. un 3. punktā paredzētos pienākumus;
- piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija prasībā pārmet Francijai, ka tā piecpadsmit aglomerācijās nav pareizi izpildījusi Padomes 1991. gada 21. maija Direktīvu 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu.

Saskaņā ar Direktīvas 91/271/EEK 4. panta 1. un 3. punktu aglomerācijas, kurās cilvēka ekvivalents (c.e.) ir robežās no 10 000 līdz 150 000, attiecībā uz visām novadišanām ārpus jutīgajām zonām, vai aglomerācijas, kurās cilvēka ekvivalents ir robežās no 2 000 līdz 10 000, attiecībā uz visām novadišanām saldūdeņos un estuāros, bija jāaprīko ar [notekūdeņu] savākšanas sistēmām un to komunālajiem notekūdeņiem bija jāpiemēro atkārtota vai līdzvērtīga attīrīšana vēlākais līdz 2005. gada 31. decembrim.

⁽¹⁾ OV L 135, 40. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 29. jūnijā iesniedza Cour constitutionnelle (Luksemburga) – ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA/Luksemburgas Lielhercogiste**(Lieta C-321/15)**

(2015/C 294/51)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa*Cour constitutionnelle*

Pamatlietas puses

Prasītāja: *ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA*

Atbildētāja: *Luksemburgas Lielhercogiste*

Prejudiciālais jautājums

Vai grozītā 2004. gada 23. decembra likuma, ar kuru izveido siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, 13. panta 6. punkts, ciktāl tas kompetentajam ministram atļauj pieprasīt bez atlīdzības pilnībā vai daļēji nodot kvotas, kas piešķirtas atbilstoši šī paša likuma 12. panta 2. un 4. punktam piešķirtās kvotas, kas nav tikušas izmantotas, ir saderīgs ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK ⁽¹⁾, un it īpaši tajā paredzētajai kvotu tirdzniecības sistēmas struktūrai, ņemot vērā, ka šis jautājums paplašināti attiecas uz piešķirto kvotu, kuras nav tikušas izmantotas, nodošanas tiesiskumu un, ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, uz to, vai šādas kvotas ir iespējams kvalificēt kā īpašumu?

⁽¹⁾ OV L 275, 32. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 2. jūlijā iesniedza *Østre Landsret* (Dānija) – *TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet*

(Lieta C-327/15)

(2015/C 294/52)

Tiesvedības valoda – dāņu

Iesniedzējtiesa

Østre Landsret

Pamatlietas puses

Prasītāja: *TDC A/S*

Atbildētājas: *Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (turpmāk tekstā – “Universālā pakalpojuma direktīva”) ⁽¹⁾, ieskaitot tās 32. pantu, dalībvalstij tiek liegts pieņemt tiesību normas, saskaņā ar kurām uzņēmumam netiek ļauts iesniegt prasību pret dalībvalsti, lai atsevišķi atgūtu neto izmaksas, kas radušās, nodrošinot papildu obligātos pakalpojumus, kuriem nav piemērojami šīs direktīvas II nodaļas noteikumi, ja uzņēmuma peļņa no citiem pakalpojumiem, uz kuriem attiecas uzņēmuma universālā pakalpojuma saistības saskaņā ar minētās direktīvas II nodaļu, ir lielāka nekā zaudējumi, kas saistīti ar papildu obligāto pakalpojumu sniegšanu?
- 2) Vai Universālā pakalpojuma direktīva liedz dalībvalstij pieņemt tiesību normas, saskaņā ar kurām uzņēmumiem tiek ļauts tikai iesniegt prasību pret dalībvalsti, lai atgūtu neto izmaksas, kas radušās, nodrošinot papildu obligātos pakalpojumus, kuriem nav piemērojami šīs direktīvas II nodaļas noteikumi, ja šīs neto izmaksas uzņēmumam rada nesaprātīgu apgrūtinājumu?